er met een zucht op volgen.

Zij haalde de tafel naar zich toe en legde de reeds uitgezochte pakjes erop.

„Hier", — zij had de in 't tasten geoefende en niets-onzekere hand van den blinde in de hare genomen — „hier komen de zakenbrieven, hier de familiebrieven, daar de privé-brieven, daar de officieele stukken en hier de overige."

De blinde zette zich naast zijn zuster neer. Hij begreep, dat zij hem eigenlijk niet bij haar geroepen had om haar te helpen, maar hem alleen in haar nabijheid wenschte, om zichzelf te kunnen wijsmaken, dat zij dan minder gevaar liep alleen in een geheim van haar moeder te zullen worden ingewijd.

En dat kon toch reeds met slechts een heel vluchtigen blik van een halve seconde gebeuren . . . .

Den blinde begonnen de altijd dezelfde handgrepen te vervelen. Hij was van nature niet erg spraakzaam en uitte zich eerst zonder terughoudendheid wanneer hij toornig was. Zelfs in het gewone leven was de toon van zijn stem altijd als van iemand die moeite doet een opkomende drift te beheerschen. Slechts zelden sprak hij van de dingen die zijn hart en denken vervulden, en wanneer hij het deed, dan was daar een heel bijzondere reden voor. Zijn blindheid, die hem van iedereen afhankelijk deed zijn, had hem zoo stil en teruggetrokken gemaakt; zij had hem bijna bang doen zijn voor de menschen, die hij wel hooren, maar niet zien kon.

Het gebeurde wel eens, dat zijn nurkschheid aan hemzelf onaangenaam was; dan verviel hij in een weekelijke stemming en klonk zijn stem als van iemand, die lang en hevig geschreid heeft. Maar zoo'n stemming trachtte hij weer gauw van zich af te schudden, uit vrees dat ze hem voortdurend zou blijven beheerschen.

Ook nu wilde hij met zijn zuster wat praten en zocht zijn stem naar een vriendelijken toon, die echter na de paar eerste zinnen reeds weer het gewone, onaangename geluid kreeg.

„Ik vind het toch plezierig, Rie", begon hij, „dat ik het beetje muziek dat ik geleerd heb kan benutten en dat ik die bescheiden plaats als organist in onze kerk gekregen heb.

Ieder mensch is nu eenmaal dankbaar voor elke aalmoes, die het wispelturige leven hem in den schoot belieft te werpen. En waarom zouden we niet liever dankbaar dan ontevreden zijn? Wat kunnen wij in het leven veranderen, indien het ons niet aanstaat? Den een maakt het leven gelukkig, den ander ongelukkig. Is het dan niet beter te berusten wanneer we in ons ongeluk nog een gelukje hebben? Wat geeft het eigenlijk zich te verzetten zoolang de mensch niet zóó hoog staat, dat hij het leven in zijn macht heeft maar genoodzaakt is, geleeft te worden? Dat is nu eenmaal het noodlot. Wie weet, Rie, wat er van mij geworden was, wanneer ik mijn gezicht had behouden. Wie weet wat er van mij . . . ."

Zijn gezicht kleurde van ingehouden toorn. Hij gooide zijn hoofd met een overdreven-driftig gebaar, waaraan de gelaatsexpressie toch geen deel had door de lichtlooze uitdrukking der oogen, in den nek. Maar zijn gezicht gloeide. En plotseling stootte hij, met heftige gebaren van zijn hoofd en handen eruit:

„Weet je, wat vanmiddag mijnheer Mengenberg tegen me zei? . . . . Je weet, die is zelf muziekleeraar! En hij heeft veel menschenkennis. Hij heeft zijn oogen altijd wijd-open en verstaat het leven. Die loopt niet suf rond te staren als de meeste artisten! En wanneer hij mij had gezegd, dat ik beter deed met stoelen te gaan vlechten inplaats van aan muziek te doen, ik had het zeker gedaan. Maar weet je, wat hij zei?"

„Privé . . . ." Zij reikte hem een brief over. Het gezicht van haar blinden broer had door zijn drift iets belachelijks gekregen, dat haar pijn deed. Zooals hij thans daar zat, zijn hoofd achteroverworpen en zijn lichaam rechtop, scheen hij haar zoo vreemd, dat zij iets als vrees in zich voelde opkomen.

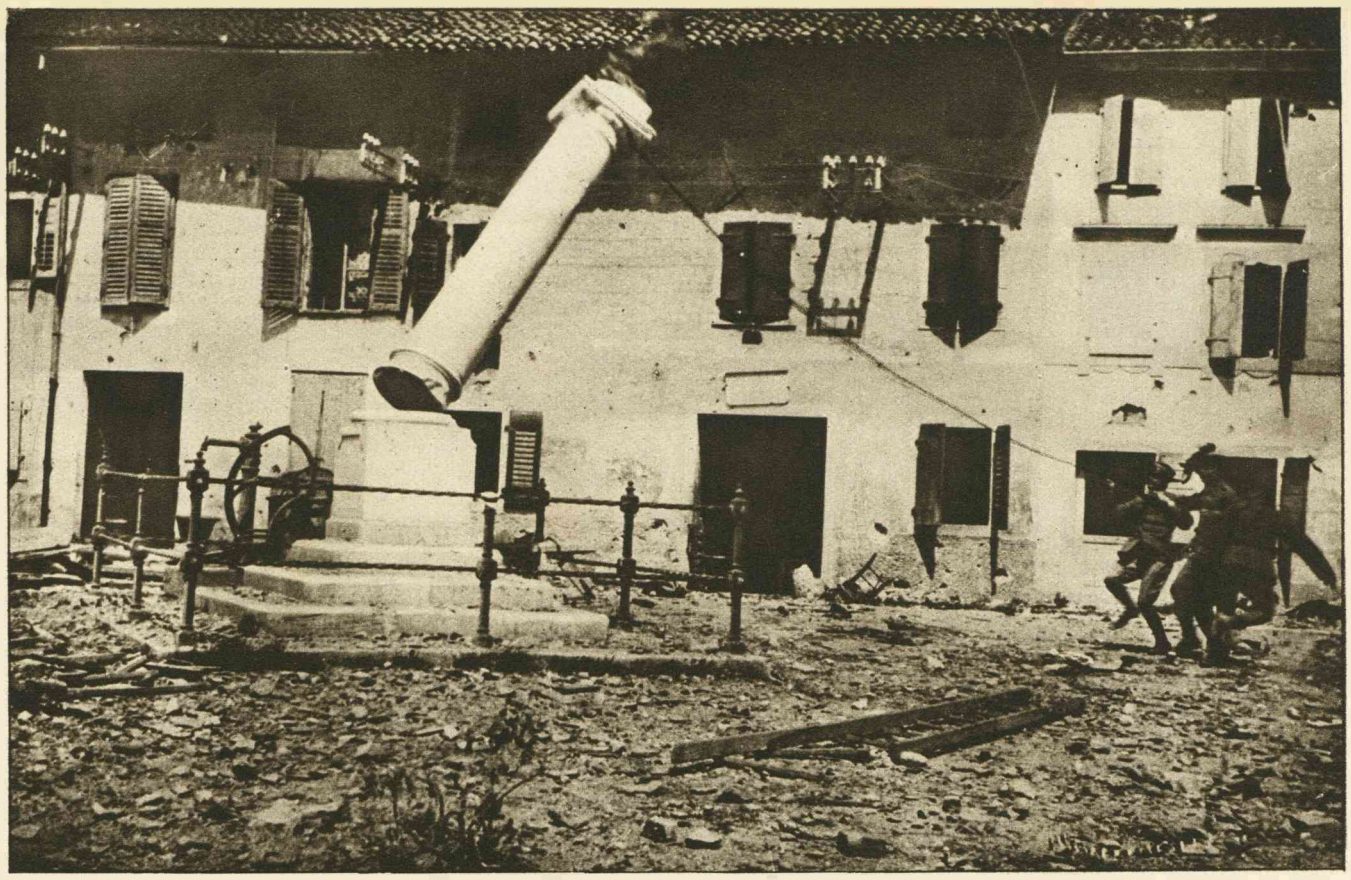
„Als je iemand vinden kon, zei hij," ging de blinde voort, „die zich geheel aan je wijden kon, dan kon je iets bijzonders worden in de muziek. — Iets bijzonders." En opstaande herhaalde hij, het woord als liefkoozend, „iets bijzonders."

Een oogenblik bleef hij, zich bewust van zijn aanleg, zoo staan, tot het hem klaar werd, wat voor 'n figuur hij daareven, toen hij zóó zat, tegenover zijn zuster gemaakt had.

Een smartelijke ontgoocheling kwam over hem die hij met een huivering van zich af trachtte te schudden. Hij schaamde zich er bijna voor, dat hij zich zoozeer had kunnen vergeten. Hij ging weer zitten, en in elkaar gedoken, zijn gezicht bijna op de tafel, ging hij zacht voort, als sprak hij tot zijn eigen ziel:

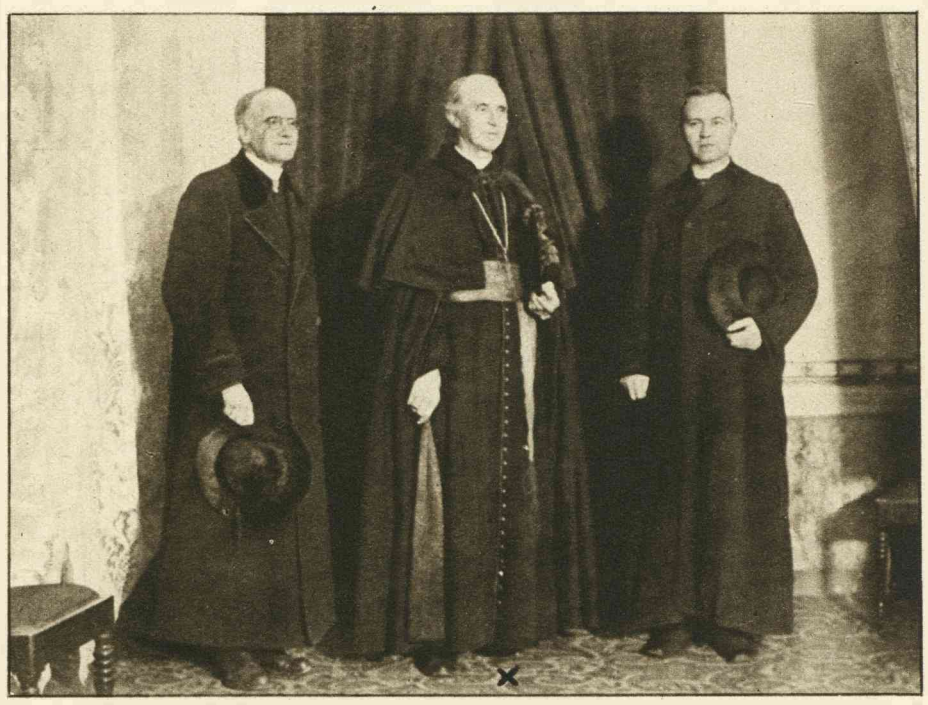
„Ik heb mij al die jaren in mijn lot getroost.

Maar je begrijpt, dat zoo'n gezegde de wond weer opnieuw openrijt. Feitelijk voel je ook pas als je volwassen bent, wat het is, den toch al mateloos-zwaren levensstrijd niet met geheel je kracht te kunnen voeren, omdat je het gezicht mist.

REPRESAILLES.

Om de (volgens de Italianen opzettelijke) verwoesting door de Oostenrijkers van kunstwerken te wreken, vernielen Italiaansche soldaten een in een stad (de naam der plaats was door den censor geschrapt) in de omgeving van Görz (O.-H.) opgerichte buste van Keizer Franz Joseph.

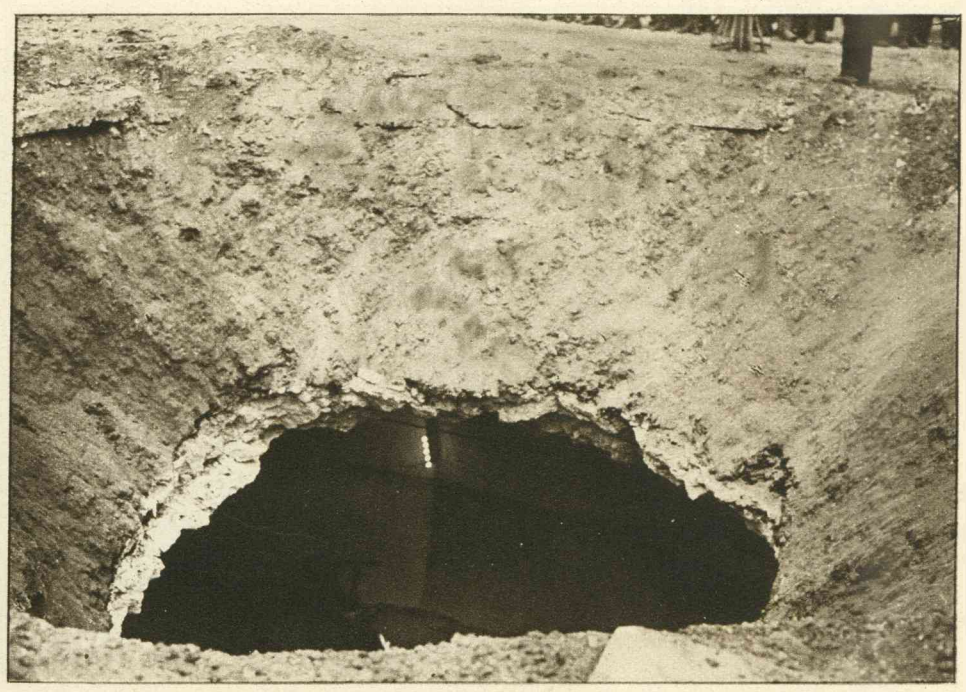
KARDINAAL MERCIER TE ROME GEFOTOGRAFEERD.

Hierboven een foto van Kardinaal Mercier (x), die volgens de laatste berichten thans te Rome lijdende is aan influenza. Naar men verzekert, zou als gevolg van herhaalde conferenties tusschen den Paus en Kardinaal Mercier, een enquête-commissie in het leven worden geroepen, om onderzoek te doen naar de Duitsche wandaden in België.

PANORAMA VOOR DE JEUGD.

In antwoord op de vele vragen van onze jeugdige lezers deelen we mede, dat binnenkort weer een nummer van ons Kinderblad verschijnen zal.

EEN ZEPPELIN WERPT BOMMEN BOVEN PARIJS.

Links: Brandweermannen onderzoeken een tijdens den tocht van een Zeppelin boven Parijs neergeworpen bom, die niet ontploft is. Rechts: Door een der bommen werd een gat in den grond geslagen, waardoor de ondergrondsche spoorweg zichtbaar werd.